

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Marie Pavlíčkové ve věci **žalobce: J.C., proti žalovanému: Ředitel Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje**, se sídlem Teplého 1526, 530 02 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2011 č.j. HZPA-330-13/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2011 č.j. HZPA-330-13/2010 **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 1.3.2011 č.j. HZPA-330-13/2010 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele HZS Pardubického kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „ředitelka kanceláře“) ve věcech služebního poměru ze dne 22.11.2010 č. j. HZPA-330-5/2010, kterým byl žalobce dnem 1.1.2007 ustanoven na služební místo hasič-strojní služba se základní náplní služební činnosti podle katalogu činností, přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., části 1.4. - 03.01., byl jmenován do služební hodnosti asistent s hodnostním označením nadstrážmistr, byl zařazen do I. skupiny zvláštního příplatku, byly mu stanoveny 3. tarifní třída a 8. tarifní stupeň a byly mu přiznány zvláštní příplatek podle § 120 odst. 2 zákona číslo 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), ve výši 500,- Kč a zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 téhož zákona ve výši 4 000,- Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí ředitelky kanceláře, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení. Žalobu vystavěl prakticky na jediném žalobním bodu, a to, že jeho zařazení na služební místo není v souladu se služebním zákonem, neboť měl být ustanoven minimálně na služební místo odpovídající hodnosti vrchního asistenta a 4. tarifní třídy, spíše však na služební místo odpovídající hodnosti inspektora a 5. tarifní třídy. Pro toto tvrzení žalobce uvedl následující argumenty:

Žalobce od roku 2005 působí jako vedoucí potápěčské skupiny, kdy mu bylo uloženo zajišťovat výcvik, kvalifikační zkoušky, technické vybavení, vedení dokumentace potápěčské činnosti a kontrolu potápěčské techniky. Žalobce tak vykonává činnosti zařazené ve 4. i 5. tarifní třídy. Rovněž vykonává činnosti ve výchově a vzdělávání zařazené do 5. tarifní třídy - konkrétně výchovně vzdělávací činnosti zaměřené na odbornou přípravu a praktický výcvik ve speciálně zaměřených technických kurzech k získání návyků a dovedností pro výkon služby se získáním zákonného oprávnění. Fakt, že se jedná o takové činnosti, je zřejmý z katalogu činností. Žalovaný měl pečlivě zkoumat, jaké práce žalobce vykonává, a následně ho měl zařadit na takové služební místo, aby jeho základní tarif odpovídal vykonávaným činnostem, neboť podle § 112 odst. 3 služebního zákona mají příslušník a příslušnice nárok na stejný služební příjem za stejnou službu nebo službu stejné hodnoty.

Všechny činnosti zařazené do 4. a 5. tarifní třídy žalobce vykonával na základě přímých rozkazů. Nelze připustit argument, že žalobce nemůže být odměňován dle 5. tarifní třídy, neboť byl zařazen na služební místo hasič-strojní služba. Žalobce tyto činnosti vykonává a vykonal, tudíž za ně musí být spravedlivě odměněn. Žalobci jsou známy závěry Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), nicméně se s nimi nemůže z výše uvedených důvodů ztotožnit. I kdyby se jimi žalovaný řídil, musel by dospět k závěru, že celkový, žalobci přiznaný, služební příjem neodpovídá charakteru a náročnosti žalobcem vykonávaných prací, a pokud se toto neprojeví v přiznaném tarifu, měl být žalobce ohodnocen náležitě ve zvláštních příplatcích či příplatkem osobním. Žalobce proto považuje za nesprávné i přiznání dalších složek jeho příjmu. Pokud podle NSS není důvodné zřizování speciálních služebních míst potápěčů pro nízký podíl potápěčské činnosti na celkové činnosti HZS a výkon této činnosti se váže k osobě konkrétního příslušníka, měl být rozdíl mezi tarifem 3. a 5. třídy promítnut do příplatků (tento rozdíl činí 4 070,- Kč měsíčně).

Žalobci měl být přiznán příplatek za vedení, neboť je vedoucím potápěčské skupiny.

Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1, 2 a 3 služebního zákona mu měl být přiznán na horní hranici, neboť žalobci nejsou známa žádná omezení v jeho nasazení snižující výši příplatku.

V osobním příplatku měl být promítnut výkon jím vykonávaných činností, tedy jeho výše měla odrážet rozdíl mezi tarifem 3. a tarifem 5. třídy.

Kompenzace odměnami dle § 123 služebního zákona není možná, neboť se jedná o odměny za zvláštní, neopakovatelné a mimořádné události, zatímco činnosti zařazené do 4. a 5. tarifní třídy vykonává žalobce pravidelně a opakovaně.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 5.8.2011. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout, přičemž se opřel o následující argumentaci:

Rozhodnutí ředitelky kanceláře respektuje právní názor vyslovený NSS v rozsudku ze dne 30.6.2010 č.j. 4 Ads 97/2009-380 a Krajským soudem v Hradci Králové, pobočkou v Pardubicích, v rozsudku ze dne 25.10.2010 č.j. 52 A 50/2010-353. Potápěčská činnost není vázána ke služebnímu místu, ale k osobě žalobce, proto nemůže ovlivnit jeho zařazení do

tarifní třídy, třebaže se může jednat o nejnáročnější činnost vykonávanou žalobcem. Činnost potápěče III. stupně a vedoucího potápěčské skupiny je činností nepravidelnou, nárazovou a její výkon je ohodnocován jinými složkami služebního příjmu (zvláštní a osobní příplatky, kázeňské odměny, odměny podle § 123 služebního zákona).

Služební místo hasič-strojní služba není místem vedoucího příslušníka, proto příplatek za vedení nemohl být žalobci přiznán. Činnost vedoucího potápěčské skupiny je činností malého rozsahu, která se neváže k uvedenému služebnímu místu, navíc žalobce zásahy skupiny samostatně neřídí.

Osobní příplatek je nenárokovou složkou umožňující ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě či rozsahu. Žalobci byl přiznán rozhodnutím č. ŘK07 01147 ze dne 1.3.2007 s účinností od 1.1.2007 a žalobce se proti tomuto rozhodnutí neodvolal.

Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1 služebního zákona žalobci přiznán být nemohl, neboť nařízení vlády č. 567/2006 Sb. nelze aplikovat na činnosti vykonávané příslušníky ve služebním poměru, žalobce navíc nevykonává službu v prostředí odpovídajícím charakteristikám definovaným v tomto nařízení.

Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 2 služebního zákona se poskytuje za výkon služby v prostředí s vysokou mírou ohrožení zdraví, jež vyžaduje použití izolačních dýchacích přístrojů. Žalobci byl přiznán ve výši 500,- Kč, tj. na spodní hranici stanoveného rozpětí (500,- Kč až 1 500,- Kč), neboť za uvedených podmínek jsou vykonávány pouze některé z jeho činností.

Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 služebního zákona se poskytuje za výkon služby spojené s ochranou zájmů státu, při níž může dojít k ohrožení života nebo zdraví příslušníka, popřípadě k jiným závažným rizikům, nebo za výkon služby s mimořádnou psychickou zátěží, přičemž v I. skupině, v níž je s ohledem na potápěčskou činnost žalobce zařazen, je rozpětí příplatku 3 000,- Kč až 5 000,- Kč. Napadeným rozhodnutím byl příplatek stanoven ve výši 4 000,- Kč, ovšem rozhodnutím č. ŘK07 01147, které nebylo napadeno odvoláním, byl tento příplatek s účinností ke dni 1.1.2007 zvýšen na 4 400,- Kč. Výši příplatku považuje žalovaný s ohledem na to, že potápěčská činnost tvoří jen část náplně žalobcovy služební činnosti a je vykonávána nepravidelně, za adekvátní.

Odměnami dle § 123 služebního zákona žalovaný nenahrazuje žádnou složku služebního příjmu, oceňuje jimi splnění mimořádného nebo zvlášť významného úkolu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, když účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalovaný výslovně podáním ze dne 5.8.2011 a žalobce konkludentně, když nereagoval ve lhůtě dvou týdnů na výzvu k vyjádření se, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, ačkoliv byl ve výzvě poučen, že v případě, že nevyjádří v dané lhůtě svůj nesouhlas, bude se mít zato, že s takovým postupem souhlasí). Soud přitom v souladu s § 75 s.ř.s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 1.3.2011, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Soudu je z jeho činnosti známo a ze správního spisu rovněž vyplývá následující:
O ustanovení žalobce dnem 1.1.2007 na služební místo hasič-strojní služba, jeho jmenování do služební hodnosti asistent s hodnostním označením nadstrážmistr, zařazení do 3. tarifní třídy a 8. tarifního stupně a přiznání mu zvláštních příplatků podle § 120 odst. 2 služebního

zákona ve výši 500,- Kč a podle § 120 odst. 3 téhož zákona ve výši 4 000,- Kč již bylo jednou rozhodnuto, a to rozhodnutím ředitele kanceláře ředitele HZS Pardubického kraje ze dne 1.1.2007 č. ŘK07 00092, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 13.4.2007 č.j. HSPA-189-9/VO-PaM-2007. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu ke zdejšímu soudu. Ten o ní rozhodoval celkem třikrát, neboť první jeho dva rozsudky byly zrušeny NSS. Na základě posledního rozsudku zdejšího soudu ze dne 25.10.2010 č.j. 52 A 50/2010-353 byla rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušena pro nezákonnost a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, když důvodem tohoto postupu byla absence odůvodnění ve vztahu k přiznaným zvláštním příplatkům a současně existence toliko jediného výroku v rozhodnutí žalovaného, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno, tedy nemožnost oddělit tu část rozhodnutí, jíž se nepřezkoumatelnost týkala. Věc pak byla vrácena žalovanému se závazným právním názorem v tom smyslu, že nové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno ve vztahu ke všem svým výrokovým částem.

Ze správního spisu dále vyplynuly následující skutečnosti:

Po vrácení věci na základě zmíněného rozsudku zdejšího soudu č.j. 52 A 50/2010-353 ze dne 25.10.2010 vydala ředitelka kanceláře nové rozhodnutí, a to dne 22.11.2010 pod č.j. HZPA-330-5/2010. Její rozhodnutí je totožné ve výrocích s rozhodnutím ze dne 1.1.2007 č. ŘK07 00092, tedy žalobce byl ke dni 1.1.2007 ustanoven na služební místo hasič-strojní služba (přímý výkon služby), byl jmenován do služební hodnosti asistent s hodnostním označením nadstrážmistr, byl zařazen do I. skupiny zvláštního příplatku a byly mu přiznány zvláštní příplatky podle § 120 odst. 2 služebního zákona ve výši 500,- Kč a podle § 120 odst. 3 služebního zákona ve výši 4 000,- Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal nesprávné ustanovení na služební místo s tím, že měl být jmenován minimálně do služební hodnosti vrchní asistent, spíše však do služební hodnosti inspektor, přičemž na podporu této své námitky snášel stejné argumenty jako v žalobě. Pro případ aplikace názoru, že výkon činností zařazených do 4. a 5. tarifních tříd není vázán ke služebnímu místu, ale toliko k jeho osobě, pak se žalobce dožadoval toho, aby tyto činnosti byly promítnuty do zvláštních a osobního příplatků a tyto tak byly podstatně navýšeny, přičemž se dovolával práva na spravedlivou odměnu za práci a práva na rovné odměňování mužů a žen.

Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí ředitelky kanceláře potvrdil.

Ze správního spisu, konkrétně z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud zjistil, že žalobce v žalobě zopakoval odvolací námitky a dále se domáhal přiznání též příplatku za vedení, osobního příplatku a vyšších zvláštních příplatků. V případě námitek shodných s námitkami odvolacími je pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal v rámci rozhodování o odvolání žalobce žalovaný coby správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další, třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009).

č.j. 8 Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku jak v odvolání, tak i v žalobě, nemůže soud ve správním soudnictví v takovém případě zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999 sp. zn. IV. ÚS 279/99). Krajský soud se tedy musel v dané věci zaměřit na posouzení zákonnosti úvah žalovaného v případě výše zmíněných odvolacích námitkách shodných s námitkami uvedenými v žalobě. Tyto námitky se týkají prakticky jediné, mezi žalobcem a žalovaným sporné, otázky, a to správnosti ustanovení žalobce dnem 1.1.2007 na služební místo hasič-strojní služba vzhledem k výkonu potápěčské činnosti, vedení potápěčské skupiny a výkonu činností výchovných a vzdělávacích, resp. adekvátnosti finančního ohodnocení žalobce za výkon těchto činností. Žalobce zásadně zastává názor, že měl být ustanoven na místo odpovídající 4., resp. 5. tarifní třídě, případně mu měly být přiznány další složky služebního příjmu ve vyšších výších. Žalovaný ve shodě s názorem ředitelky kanceláře je naopak přesvědčen, že ustanovení žalobce na služební místo hasič-strojní služba odpovídající 3. tarifní třídě a přiznání toliko zvláštních příplatků podle § 120 odst. 2 a 3 služebního zákona ve výších 500,- a 4 000,- Kč byl správný, v souladu s právní úpravou a též rozsudky NSS a zdejšího soudu. Soud se tedy musel nejprve zaměřit na to, jak se k řešení dané otázky postavily správní orgány, resp. jakým způsobem se vypořádaly se žalobcovými argumenty a jak odůvodnily svůj vlastní názor.

Ředitelka kanceláře ve svém rozhodnutí zdůraznila, že ustanovení na služební místo bylo provedeno v souladu s vyhláškou č. 247/2001 Sb., odpovídá funkčnímu zařazení žalobce ke dni 31.12.2006, jmenování do služební hodnosti a zařazení do tarifní třídy pak odpovídají zařazení služebního místa podle charakteristik tarifních tříd uvedených v příloze ke služebnímu zákonu a schválené systemizaci služebních míst HZS Pardubického kraje č.j. PO-13-26/GŘ-PE-2006 a rozhodnutí je též v souladu s právním názorem vysloveným NSS v rozsudku ze dne 30.6.2010 č.j. 4 Ads 97/2009-380 a zdejším soudem v rozsudku ze dne 25.10.2010 č.j. 52 A 50/2010-353. K činnosti potápěče III. stupně a vedoucího potápěčské skupiny uvedla, že tato není vázána ke služebnímu místu, ale k osobě žalobce, nemá tedy vliv na zařazení do tarifní třídy, je vykonávána nepravidelně a její výkon je ohodnocen zvláštním příplatkem, kázeňskými odměnami a odměnami dle § 123 služebního zákona. Příplatek za vedení nebyl žalobci přiznán, vedoucí příslušníci komplexně řídí činnost svých podřízených nebo činnost na určitém úseku a žalobce takovouto řídicí kompetenci nemá, činnost vedoucího potápěčské skupiny vykonává toliko v omezeném rozsahu a zásahy samostatně neřídí. Osobní příplatek nebyl přiznán, zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1 služebního zákona přiznat nelze, neboť nařízení vlády č. 567/2006 Sb. nelze aplikovat na činnosti příslušníků ve služebním poměru. Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 2 služebního zákona byl přiznán na spodní hranici stanoveného rozpětí, neboť jen některé činnosti žalobcem vykonávané jsou spojeny s vysokou mírou ohrožení zdraví, jež vyžaduje použití izolačních dýchacích přístrojů. Příplatek byl přiznán ve stejné výši jako u ostatních příslušníků HZS Pardubického kraje zařazených na srovnatelných služebních místech. Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 služebního zákona byl přiznán ve výši 4 000,- Kč, když maximální výměra činí 5 000,- Kč. Příplatek je poskytován za výkon služby spojené s ochranou zájmů státu, při níž může dojít k ohrožení života nebo zdraví příslušníka, popřípadě k jiným závažným rizikům

nebo služby spojené s mimořádnou psychickou zátěží. Činnosti vykonávané žalobcem naplňují dané podmínky v různé míře, přiznaná výše tomu odpovídá.

Žalovaný prvoinstanční rozhodnutí označil za věcně správné, vydané v souladu s příslušnými právními předpisy a v řízení bez procesních vad majících vliv na jeho správnost či zákonnost (strana 3 napadeného rozhodnutí). K jednotlivým námitkám pak na straně 2 svého rozhodnutí zaujal následující stanovisko:

Právo na spravedlivou odměnu neshledal. Potápěčská činnost je vykonávána nepravidelně, její podíl na celkové činnosti sboru je nízký, vyhláška č. 247/2001 Sb., ani systemizace služebních míst HZS Pardubického kraje nepočítají se specializovanými místy hasič-potápěč. Žalobce byl zařazen na služební místo a do tarifní třídy dle činnosti jím běžně vykonávané, za činnost nad rámec této běžné činnosti je ohodnocován zejména zvláštním příplatkem dle § 120 odst. 3 služebního zákona a odměnami dle § 49 a § 123 téhož zákona.

Právo na stejnou odměnu za stejnou práci mužů a žen nebylo porušeno, resp. k jeho porušení ani dojít nemohlo, neboť u sboru není žádná příslušnice se srovnatelnou náplní služební činnosti.

Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 2 služebního zákona zohledňuje toliko používání izolačních dýchacích přístrojů, přičemž tyto přístroje žalobce používá pouze u některých činnostech. Jiné ochranné pomůcky, používané u potápěčské činnosti zohledněny nejsou. Příplatek byl tudíž přiznán na spodní hranici daného rozpětí (500,- Kč až 1 500,- Kč) správně.

Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 služebního zákona činí v případě žalobce, který je zařazen z důvodu výkonu potápěčské činnosti dle Pokynu generálního ředitele HZS ČR č. 15/2006 do I. skupiny, 3 000,- Kč až 5 000,- Kč. Žalobci byl přiznán ve výši 4 000,- Kč, což odpovídá skutečnosti, že potápěčská činnost činí pouze část žalobcovy služební náplně a je vykonávána nepravidelně.

Soud nemá coby správním orgánům vytknul, s jejich argumenty se plně ztotožňuje a pro přehlednost a srozumitelnost na ně odkazuje, což ostatně umožňuje i judikatura NSS - viz např. rozsudek NSS ze dne 2.7.2007 č.j. 4 As 11/2006-86 („...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). Správní orgán I. stupně řádně odůvodnil své rozhodnutí ve vztahu ke všem částem výroku, žalovaný se pak vypořádal s námitkami žalobcem vznesenými v odvolání. Oba správní orgány správně odkázaly na předchozí rozhodnutí soudů ve věci vydaná, zejména pak rozsudek NSS ze dne 30.6.2010 č.j. 4 Ads 97/2009-380, který je pro danou věc klíčový. Žalobce totiž snesl stejné argumenty pro ustanovení na služební místo odpovídající 4., resp. 5. tarifní třídě již v žalobě proti předcházejícímu rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2007 č.j. HSPA-189-9/VO-PaM-2007 a právě NSS se k nim ve zmíněném svém rozsudku podrobně vyjádřil. Zdejší soud je povinen jeho názor při nezměněných okolnostech (což je právě projednávaný případ) respektovat, když lze v tomto ohledu odkázat na rozsudek NSS č.j. 1 As 72/2009-120, v němž se mimo jiné uvádí: „.....přesto mají (*myšleno soudní rozhodnutí – poznámka soudu*) pro rozhodovací činnost soudů a správních orgánů určitý normativní význam. Pokud by orgány veřejné moci naopak předchozí judikaturu zcela ignorovaly, pak by se dostávaly do rozporu s hodnotami právní jistoty, předvídatelnosti práva a ochrany důvěry v konzistentní rozhodování, které plynou

např. z čl. 1 odst. 1 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, podle nějž je Česká republika demokratickým právním státem.“ Zdejší soud tedy v souladu s již citovaným rozsudkem NSS ze dne 2.7.2007 č.j. 4 As 11/2006-86 plně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30.6.2010 č.j. 4 Ads 97/2009-380, když zdůrazňuje následující:

Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že potápěčská činnost a s ní související činnost výchovná (dále jen „potápěčská činnost“) jsou činnostmi, které žalobce vykonává vedle běžných činností spojených se služebním místem hasič-strojní služba, a to nepravdělně a nahodile. Potápěčská činnost tak není vázána ke služebnímu místu, ale pouze k osobě žalobce a tudíž nemůže mít vliv na zařazení do tarifní třídy, resp. tato může být ohodnocena formou osobního a zvláštního příplatků a dále formou odměn kázeňských a dalších. Systemizace služebních míst vychází z vyhlášky Ministerstva vnitra č. 247/2001 Sb., která se samostatnou potápěčskou službou nepočítá, neboť činnost potápěčů se na celkové činnosti HZS podílí takovou měrou, že neumožňuje zřízení služebních míst hasič-potápěč.

S námitkami žalobce směřujícími do výše jednotlivých příplatků s tím, že výkon činností odpovídajících 4. a 5. tarifní třídě, pokud nebyl zohledněn při zařazení žalobce do tarifní třídy, měl být vzat v úvahu při přiznání dalších složek příjmu, což se nestalo, se soud neztotožňuje. Naopak má zato, že právě potápěčská činnost do jednotlivých složek příjmu žalobce promítnuta byla.

Pokud se týká příplatku za vedení, zde se soud plně ztotožňuje se žalovaným, potažmo správním orgánem I. stupně, tj. s jejich argumentací v tom smyslu, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro jeho přiznání. Rovněž tuto otázku řešil NSS v citovaném rozsudku ze dne 30.6.2010, když na stranách 12 a 13 ocitoval ustanovení § 118 odst. 1 služebního zákona („Příplatek za vedení je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, na niž má nárok vedoucí příslušník.“) a § 5 odst. 1 téhož zákona („Služební předpis stanoví zejména rozsah oprávnění příslušníků, kteří řídí výkon služby dalších příslušníků (dále jen „vedoucí příslušník“), dávat podřízeným příslušníkům rozkazy k výkonu služby.“) a poté uzavřel: „.....stěžovatel byl ustanoven na služební místo hasič-strojní služba, které podle popisu služební činnosti není místem vedoucího příslušníka. Stěžovatel.....neuplatňuje samostatné rozhodování ani nenese odpovědnost za celé úseky činnosti, tedy logicky není a nemůže být vedoucím příslušníkem. Pokud jde o činnost vedoucího potápěčské skupiny,.....jedná se o dílčí činnost malého rozsahu, jež se neváže ke služebnímu místu hasič-strojní služba..... stěžovatel nemůže být považován za vedoucího příslušníka, neboť činnost vedoucího potápěčské skupiny vykonává pouze v omezeném rozsahu a zásahy potápěčské skupiny samostatně neřídí.“ Na jeho závěry lze plně odkázat.

Pokud se týká zvláštních příplatků, příplatek podle § 120 odst. 1 služebního zákona přiznán být žalobci nemohl, neboť žalobce nesplňuje podmínky pro jeho přiznání.

Příplatky podle § 120 odst. 2 a 3 téhož zákona žalobci přiznány byly, a to v rámci stanovených rozpětí. Správní orgány pečlivě odůvodnily, proč tyto přiznaly právě ve výši 500,- Kč, resp. 4 000,- Kč a soud na jejich úvahách neshledává nic nezákonného. Současně pak zdůrazňuje, že právě u příplatku podle § 120 odst. 3 služebního zákona byl zohledněn výkon potápěčské činnosti žalobcem.

Osobní příplatek je pak nenárokovou složkou, která být přiznána může a nemusí. Žalobci byl přiznán, jak vyplývá ze shodných vyjádření jeho a žalovaného, rozhodnutím ze dne 1.3.2007 ve výši 300,- Kč měsíčně, a to zpětně k datu 1.1.2007. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce neodvolal, tudíž není možné nyní brojit proti výši osobního příplatku žalobou proti rozhodnutí, jímž přiznán nebyl vůbec. Navíc názor žalobce, že by tento příplatek měl odrážet

rozdíl mezi tarifem 3. a 5. tarifní třídy, soud nesdílí. Jak již bylo řečeno, je osobní příplatek nenárokovou složkou služebního příjmu a lze jím „ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu“, přičemž písemně odůvodněno musí být „rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku“ (§ 122 odst. 1 služebního zákona) Žalobcova potápěčská činnost je jistě činností náročnou, ovšem nárazovou, vykonávanou nepravdělně a není proto chybou, pokud tato je zohledněna formou kázeňských a dalších odměn, když podle § 49 odst. 1 služebního zákona lze udělit kázeňskou odměnu „za projevení osobní statečnosti nebo za splnění zvláště významného služebního úkolu anebo za účelem ocenění příkladného plnění služebních povinností“ a podle § 123 písm. a) služebního zákona lze příslušníkovi poskytnout odměnu, „kterou je možno jednorázově ocenit splnění mimořádného nebo zvláště významného služebního úkolu“. Právě tyto odměny podle soudu umožňují zohlednit nárazovost žalobcem vykonávané potápěčské činnosti, když současně nelze opomenout, že výkon potápěčské činnosti je v jedné pravidelné měsíční složce služebního příjmu zohledněn, a to ve zvláštním příplatku podle § 120 odst. 3 služebního zákona, kdy výše tohoto příplatku se odvíjí právě od toho, že žalobce je z důvodu výkonu potápěčské činnosti zařazen do I. skupiny příplatku.

Porušení práva na rovné odměňování soud neshledal, neboť žalobce toto pouze obecně konstatoval, neuvedl jediný příklad, kdy by příslušník na srovnatelném místě se srovnatelným rozsahem činností pobíral služební příjem v jiné výši než žalobce. Potápěčská činnost je pak dle soudu zohledňována v míře, v níž je vykonávána, jinými slovy je k ní přihlíženo v rámci přiznání zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 služebního zákona a dále pak s ohledem na nepravdělnost, nárazovost při případném přiznávání dalších a kázeňských odměn.

Soud tedy uzavírá, že shledal veškeré žalobní námitky nedůvodnými. Správní orgány správně rozhodly o ustanovení žalobce na služební místo „hasič-strojní služba“ a výkon potápěčské činnosti pak zohlednily v přiznání zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 služebního zákona. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, naopak toto právo náleželo úspěšnému žalovanému, kterému však podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Tento rozsudek nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozsudku je přípustná kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 s.ř.s., a contrario).

V Pardubicích dne 29.9.2011

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Andrea Pfeiferová